



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

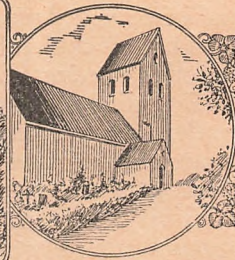
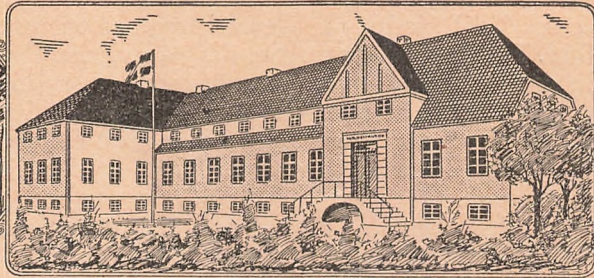
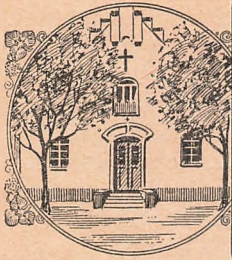
Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

J Kristensen
Statens pæd. Studieforsøg
Frederiksberg Allé 22

V

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE



Januar 1950

„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 1

Lidt til Eftertanke

NAADEN

Guds Naade gør Smerte til Hvile, Kors og Død til Liv, ondt til godt. Lad derfor den gamle Naade faa Lov til i dit Liv at blive forenet med det nye Aar.

»Paa Kraften (Naaden) jeg fik, blev jeg aldrig klog, og venter det ej at blive.
Men en Ting jeg ved, at jo mere jeg tog, des mer fik Gud Lyst til at give.«

»Jeg er saa rig og dog saa arm,
saa stor og dog saa ringe,
hvor hviled' ved min Faders Barm,
hvor Livets Kilder springe.
Jeg ejed' Troens gyldne Skat
og Haabets grønne Skove,
og dog er jeg saa syg og mat,
kan ej min Frelser love.«

»O kom du Aand med Herrens Ild,
som Naadens Himmeldue,
send mig en Straale varm og mild
af Kærlighedens Lue,
det Lys fra Evigheden tændt
før Tidens Morgenrøde,
den Sol, som blodigrød har brændt,
da Jesus for os døde.«

Gudsfrygt svækker ikke, men styrker
Menneskets Kraft til at udføre den dag-
lige Gerning og opfylde Hverdagslivets
Pligter.

Venlig Hilsen
Th. Rendtorff.

Hjemme fra skolen

Efter en julefest, som var os til megen glæde, har vi holdt juleferie, og nu hænger vi igen i for at få tiden godt udnyttet. Vi har nu 48 elever.

Vi har haft besøg af den svenske rejselektor Sjøsted. Der var vel ingen af os, der forstod alt, hvad hr. Sjøsted sagde; men vi fik dog så meget svensk ind i vore danske hoveder, at vi havde meget ud af at høre ham, og så havde han dejlige billeder fra Nordsverrig. Det bedste var, at vi let kunde mærke, at: »Hjertet havde Brodersind for Danmark.«

I øvrigt går alt sin gode gang. Vi skal snart have missionsuge, og vi håber, I husker at bede for os. Ja, måtte vi af Guds nåde få lov til at opleve en sand og ægte vækkelse. Man kan undertiden spekulere på, om Indre Missions ungdomsskoler har nogen berettigelse, hvis de ikke lænere er vækkelsesskoler. Vækkelsen må gerne skifte form, blot vi må beholde den.

Til sommerskolen kommer der stadig væk indmeldelser og forespørgsler; sa vi er ved jævnt godt mod; men der er endnu et godt stykke vej, inden vi kan melde fuldt hus. Vi er dog noget bedre stillet end i fjor ved denne tid. Vil I hjælpe til, så vi kan få skolen fuld. Tak, fordi I hjalp så godt i efteråret. En af 49'erne har sendt os 2 veninder, og det lader til, at flere sender os een. Kan I, der er af lidt ældre årgange, gøre dem det efter? I kunne jo prøve at skrive efter program.

Vi vil gerne sige alle, der glædede og opmuntrede os med en jule- og nytårshilsen, vor hjerteligste tak. Det var et arbejde at få det hele læst, men et dejligt arbejde. Hvor gør det godt at mærke, at skolen har så mange venner.

Og så går vi ind i det nye år med fortrøstning til ham, der har hjulpet så vel — indtil i dag.

Med hjertelig hilsen fra skolen.

Agnes og A. Kristensen

Tanker ved nytårsaviserne

Nytårsaviser er interessant, men dyster læsning. Her er både det svundne års status og profetier for det kommende. Erhvervenes folk, politikere, præster, læger og professorer prøver at gøre boet op. Og vi andre kan så — om vi ellers tør! — prøve at danne os et billede af hele situationen.

1949 var et fremgangens år for Danmark, når regnskabet gælder økonomi og produktion. Men hvad med arbejdsløsheden? Og hvad, når Marshallmillioner hører op med at flyde? Har vi nu rustet os, så vi kan klare den skrappe konkurrence? Aviserne skriver så forskelligt. Omkostningsniveauet — lønningerne, mener man — må ikke stige! siger arbejdsgiverne. Vi vil sikres! — kræver arbejderne — for omkostningsniveauet bestemmes også af avancer og driftsherregvinster!

1949 var »underskrifternes år«. — Danmark kom med i Atlantpagten, i Europa-rådet og afsluttede flere betydningsfulde

aftaler. Udenrigsministeren skrev sit navn, og med det pennestrøg var Danmarks selvstændighed — igammeldags forstand — opgivet, vi havde lagt os ind i en større sammenhæng! — Hvorfor? — Fordi vi lever i frygtens og usikkerhedens verden! Se, der på avisens forside er jo verdenskortet, der deler verden op i to store felter — et sort og et hvidt. 5 år efter krigen raser den kolde krig. Der er stilstand i Europa; men i Østen er 400 mill. mennesker kommet under kommunistisk styre. Aviserne i vor del af verden gnistrer af had mod kommunisterne. Der er sandelig også meget at hade. Men hvordan ser der ud foran vores egen dør? Er det ikke det stolte »kristne Europa«, der har forvaltet jorden sådan, at kommunismen måtte komme?

Nu er kanonerne snart tavse — også i Kina! Men der er jo krig alligevel! Den kolde krig! Der slides på nerverne. Nu har Rusland ogsaa en atombombe. Og der kæmpes i idæernes verden. Der kæmpes om menneskenes sjæle. Kommunismen vinder mange sjæle, for dens tilhængere har angrebsmod. — Men vi i den gamle kristenhed! — Her står en overskrift »Råd-vilde verden«, og der fortælles om en kendt forfatter, der begik selvmord i 1949. — Hvorfor? Livets meningsløshed! Hans afskedsartikel havde overskriften: »Europa søger et nyt Credo« (Credo = jeg tror). Og i samme artikel citeres en anden kendt forfatter: »De spørger og spørger, om der findes en vej ud af verdenskrisen, om der ikke findes en sammenhæng og en hensigt, en skjult mening bag den kaotiske facade. Men hvad skal jeg sige til dem? Jeg ved det jo ikke selv.« — — — Arme rådvilde verden! — Men i Japan har man på to år solgt 10 mill. eksemplarer af bibelen og siden krigen bygget 190 kirker.

Vi er blevet klogere og dygtigere, — men er vi blevet bedre? En avis spurgte sådan, og meningerne var meget delte. —

Der profeteres os, at nu skal vi leve længere og være i stand til at udrette mere. Men der fortælles også om 1 selvmord og 2 selvmordsforsøg pr. dag. Hvert døgn er der herhjemme 3 mennesker, som med

vold og magt vil ud af denne »vidunderlige verden«!

Denne måneds søndage har navn efter de hellige tre konger — de vise mænd. Visdom — at vandre mod det bedste mål på den bedste vej på den bedste måde!

Visdom — at frygte, ære og takke Gud, for han har skabt mig og døbt mig til at være sit barn.

»Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng.«

»At tælle vore dage lære du os, så vi kan få visdom i hjertet.« Sl. 90.

H. Lindskov Rasmussen

Traktorkursus!

En af de helt store dage for eleverne af årgang 49/50 indtraf fredag d. 9. decbr. Når dagen blev så stor, skyldtes dette flere gode faktorer medvirken. Siden midten af oktober havde vi haft regn og kedeligt vejr, men lige netop den dag fik vi det fineste vejr med klar himmel, solskin, varme og vindstille.

Gode venner fra sognet mødte med deres traktorer. For at tale med Kirstens sprog var der to store røde og een noget mindre, der var grå. De to røde var nye. Den ene var en »Massey Harris«, den anden en »David Broun«. Den grå var naturligvis en »Ferguson«, vistnok den her i landet mest brugte traktor. Ejerne var selv med hele tiden, så der var altid to mand på hver traktor: ejeren og en elev. Nå, somme tider var der nogle stykker flere, som bare hang på og kørte med.

Det hele forløb storartet og uden uheld; men når der ingen uheld indtraf, må dette tilskrives den omstændighed, at ejeren altid var med sin traktor, når denne var i gang. Fra elevernes side blev der gjort flere »forsøg« på at lave et ekstranummer. En sigtede på flagstangen, måske for at få traktoren standset uden at slide på brem-

serne, måske for at vælte flagstangen; men »desværre« slog ejeren bremsen i et øjeblik før sammenstødet, så det blev ikke klaret, om en traktor kunne vælte en flagstang. En anden ville »forsøge« om traktoren kunne vende på en stejl skrænt; men også dette noget spændende og ikke ufarlige forsøg blev i sidste øjeblik forhindret ved ejerens indgriben. En tredje ville lege tanks med sin traktor og forsøgte at køre ind til Brejtdablik gennem haven og hækken; men også dette forsøg blev stoppet i tide. En fjerde mand ville undersøge Danmarks undergrund; men »Ferguson« blev hurtig træt, så det blev ikke til ret meget med denne undersøgelse.

I øvrigt var der forbavsende få tilløb til uheld, når vi tager i betragtning, at ikke mindre end 49 unge mænd, 47 elever og 2 karle, allesammen prøvede at køre med 3 forskellige traktorer.

Når det hele gik så godt, skyldes dette i særlig grad vor erfarne kursusleder, landbrugskandidat *Vendeltoft*. Hr. Vendeltoft er min gode ven fra ungdommen af. Vi har læst og taget eksamen samtidigt, og han er nu udgiver af vort eneste maskin- tekniske landbrugsblad: *Jordbrugsteknik*. Dette blad var i øvrigt værd at holde i vor landbrugstekniske tid. Det er et stort, smukt og alsidigt landbrugsblad, der udkommer hver måned, og det koster kun 8 kr. årligt. Det kan bestilles ved at skrive til redaktør *Vendeltoft*, Rosenørns alle 8, København V.

Jeg fik ideen til dette kursus, da jeg opdagede, at min gamle ven, redaktør *Vendeltoft*, ledede maskinkursus, der afholdtes af Landhusholdningsselskabet, og da jeg skrev til ham, lagde han sit arbejde til side og kom. Dagen før den praktiske øvelse, havde han timer på klassen og gav forklaring på motorers og traktorers indretning og arbejdsmåde.

Kursuset blev helt gratis for eleverne og meget billigt for skolen, og vi skylder redaktør *Vendeltoft* og vore venner i sognet en meget stor tak.

A. K.

Brev fra Missionsmarken i Indien

Cand. theol. Daniel Bitsch, der var lærer ved skolen her 1/11 41 til 1/4 43, og som nu er missionær i Indien, har glædet os med brevet her. Vi synes, hans gamle elever skal se, hvad han skriver, og vi synes også, brevet har almen interesse,



Saron, Tiruvannamalai, North Arcot, South India, 12. novbr. 1949.

Jeg læste for nylig i en dansk avis om julefortællingsforfatterne, der sidder og skriver deres produkter til julebordet i smeltende sommervarme for at få dem færdige i tide. Sådan sidder vi også i det her i Indien, når vi skal til at skrive julebreve, endskønt vi ikke behøver at tage fat allerede i juli eller august. Når vi om aftenen er gået ovenpå og sidder på vor veranda, er det dejligt at smide tøjet og binde et lagen løst om livet, mens vi sidder ved vort aftenarbejde. Kun når vi har de voldsomme regnvejrskdage, må vi have mere tøj på. Men efterhånden har vi vænnet os sådan til klimaet, at det ikke generer os så meget, når ikke varmen overstiger legemstemperaturen. Det er nok et par år siden, at vi sidst har haft tropehjælm på. Under krigen fandt de engelske soldater ud af, at her på vore egne kan de fleste mennesker vænne sig til at undvære den. Jeg tror dog ikke, at det gælder inde midt

i fastlandet, hvor temperaturen kan blive endnu højere end hos os. Her er det sådan, at kun, hvis man skal stå stille i længere tid i middagssolen, vil man gerne have noget over hovedet, og i så fald er en paraply næsten bedre. Der kan vifte ind under den, så at man ikke sveder så meget, som når man har tropehjælm på. Men derimod er solbriller næsten uundværlige, når man skal cykle i den stærke sol.

Det er ikke så mærkeligt for os nu at skulle holde jul i varmen, som det var det første år. Vi har fundet ud af, at årstiden trods alt har sit særlige præg med grønt på markerne og blomster i haverne efter regntiden. Sidste år på juledag tog vi vor eftermiddagste på en bakke, satte den oven paa barnevognens kaleche og med den og den lille datter Henny og Helga Olesen, der var vor gæst i julen, tog vi så ud til vor jordnøddemark, hvor vi slog os ned i græsset i skyggen af et af vore små mangotræer. Det var dejligt, men kun gennem-

førligt, når vore drenge er på ferie; ellers ville vor hale blive for lang. — Mens jeg endnu er ved vejrbetningen, kan jeg fortælle, at vi nu efter to års tørke igen har fået regn i de sidste måneder, så at der står pæne afgrøder på markerne. De to år har været ualmindelig drøje for de fattige. Rationering blev i sin tid på opfordring af Gandhi ophævet, fordi han tænkte sig, at når man blev fri for alle kunstige indgreb, ville både fordelingen og priserne trække sig i lave. Ja, det lyder naivt, og forsyningerne blev da også mange steder så sparsomme og priserne på korn så tårnhøje, som aldrig før, ikke engang i de vanskeligste krigsår. Når der alligevel var en del, der talte til fordel for Gandhis forslag, var det, fordi der blev svindlet så meget med rationeringsordningen. — Alt er jo forretning, og der tages meget lidt hensyn til ens medmennesker. Mange risgrosserere har smuglet ris ud fra hungersnødområderne, fordi de også udenfor kunne få en god pris for den og derved kunne de skrive priserne på deres alt for knappe restlager, som de havde at sælge til deres lokale kunder, op til det utrolige. Vi synes jo, at det er hjerteløst, men det betaler sig, og derfor har man gjort sådan i tider så vel med som uden rationering. Lægger lovene hindringer i vejen, er der jo altid den sorte børs, som fungerer støt og regelmæssigt med sin specielle prisnotering.

Vi har nu igen fået fuld kornrationering. Jeg var bange for, at den skulle virke så utilfredsstillende, at vi ikke kunne skaffe det nødvendigste mad til vore drenge. Men hidtil har den vist sig at være den bedste ordning, vi endnu har haft. Ifølge regeringsordre må kostskolerne ganske vist tvinges til at aftage de dyre, men lidet værdsatte korn- og melsorter som hvede og semulje, medens andre kan købe næsten 3 gange billigere og ernæringsmæssigt lige så gode sorter af hirse. Vi har så til gengæld den fordel fremfor privatfolk, at vi ligesom detailhandlerne kan købe direkte fra grossererne, hvilket betyder, at vi ofte får første klasses ris til drengene.

I vor private husholdning må vi ligesom mange andre familier nøjes med en elendig kvalitet, som vi får fra vor tildelte detailhandler. Det er ejendommeligt, at risen skulle undergå en sådan forandring blot ved at passere en mellemhandler, men her må nok den sorte børs bære sin del af skylden. På den kan man nemlig få den fineste, hvide ris. Iøvrigt er det et stort arbejde at skaffe maden til veje til vore drenge. Egentlig skulle man helst følge den lige fra butikken og til det øjeblik, da den sidder nede i halsen på dem for at være sikker på, at den glider videre af sted ned i de rigtige maver. I den første tid forsøgte jeg noget i den retning, men det er aldeles uoverkommeligt, selv om det ville være påkrævet. Forleden blev 3 drenge alvorligt skoldet i vort skolekøkken, så de måtte på hospitalet i et par uger. Det var lykkedes dem sammen med nogle kammerater at arrangere en illegal madlavning i køkkenet ved 4-tiden om morgenen. Den fik en dårlig ende, men ikke altid kommer belønningen så hurtigt. For de fleste, både store og små, er det en sport at snyde andre; lykkes det, griner man ad sin underlegne modpart; lykkes det ikke, erkender man blot, at denne gang var modparten stærkere end en selv, men så prøver man med godt mod og med god samvittighed på en revanche. Man kan jo ikke have noget ansvar for, hvad der sker med de andre. De må lære at svømme selv. Det går ikke så galt mellem jævnbyrdige, selv om det forårsager et stort kraftspild, når man skal gå og have et øje på hver finger. — Mon dansk landbrug ville være rentabelt, hvis hver landmand skulle følge sine mælkespande på mejeriet eller holde vagt på marken, når kornet er ved at være modent? Inderne ved godt, at alle lider under denne uærlighed; men hvem skal vove pelsen og forsøge at leve på en ny måde. Det vil i hvert fald koste de første pionerer pelsen. — Hvem skulle f. eks. i vor lille kristne menighed her i Saron være den første til at anlægge en lille urtehave med grøntsager, som han og hans underernæ-

rede familie så hårdt trænger til. Naboens børn vil uvægerligt af deres mor blive instrueret om at holde den ribbet for alt spiseligt, hvis de er så underbegavede, at de ikke selv skulle kunne finde på det, og det vil resultere i offentligt skænderi på gaden, hvori efterhånden halvdelen af menigheden bliver indblandet, så at måske endda præsten må tilkalde politiet, for at vi alle kan få nattero. Nej, så hellere leve i fred og fordragelighed, selv om man har en slunken mave, for man har den tilfredsstillelse at vide, at naboens mave er ikke bedre stille.

Jeg ved ikke, om det er trættende, når vi bliver ved at skrive om disse ting, og en missionær er jo ikke rejst ud bare for at lave sociale reformer eller instruere i havebrug eller opdræt af geder. Mennesker kan jo godt være fattige og endda være sande kristne. Men fattigdommen er her så elendig, at den trækker folk ind i et net af uærlighed og lader den leve så urenligt, som man næppe gør sig forestilling om. Derfor er det ikke uden betydning, om vore fattige menigheder kunne komme opad i social henseende.

Det forløbne år har ikke været uden svære begivenheder på skolen. Vi mødte ved vor ankomst i august forrige år en smilende og i det ydre venlig lærerstab, men vi skulle snart mærke, at det ulmede under overfladen. — Jeg kan nu se, at vi især havde een lille giftslange med et hjerte så indskrumpet som en agurk syltet i Heidelbergs eddike. Han havde gennem årene koncentreret sin energi om at skaffe vor førstelærer af vejen; det var hidtil mislykkedes, men da den nye missionær kom, skulle det prøves igen. Det er et trist kapitel at gennemgå, hvordan de oprørske lærere hidsede drengene op til ildspåsettelse og optøjer, så vi måtte have politiet til hjælp og lukke skolen og give sommerferie en måned før tiden. Resultatet blev afskedigelse fra missionens tjeneste af 2 lærere, mens en selv søgte sin afsked, og yderligere 2 lærere blev forflyttet til landsbyer og ombyttet med andre, og for drengenes vedkommende fik det til følge,

at kun 3 af 15 bestod deres 8. kl.s (»præliminær«) eksamen, og at af de andre et antal på 50 drenge ikke blev genoptaget på skolen efter ferien. Det ville tage henvend en halv snes sider at fortælle nogenlunde udførligt om de svære dage, så det opgiver jeg. Men Gud viste os barmhertighed, og der blev en udvej for at fortsætte skolen i dens normale skikkelse, selv om vi fik en del nye ansigter blandt lærere og drenge. Iøvrigt er sådanne kolbøtter ikke så uvante for Inderne, som de var for os. Men vi har efterhånden også vænnet os til, at hver ny dag kan møde en med ganske uforudsete, forbløffende eller oprivende begivenheder. Det er ganske vist en stor kunst at tage det altsammen med ro. Jeg har desværre let ved at tabe det rolige temperament, når en dreng kommer ind på kontoret for et eller andet og så står og lyver mig op i mit åbne ansigt, endskønt han ved, at også jeg kender sagens rette sammenhæng. Men det er en af grundprincipperne for livet, at man aldrig må udlevere sig selv og gå til bekendelse, hvor fældende beviserne mod en end måtte værre. Det ses også i retssager. Her fældes mig bekendt de fleste domme på indicier og vidneudsagn på trods af anklagedes benægten. Det punkt, som man ofte kommer til i kriminelle sager i Danmark, at »så faldt tilståelsen«, som det hedder i aviserne, kendes ikke i samme forstand her. I Danmark kvalificerer man sig selv til mental undersøgelse ved at benægte mod alle fældende beviser. Her er man et kæmpefjols, der kunne trænge til en mental kur, hvis man nogensinde tilstår.

(Fortsættes).

En god gave

til konfirmation og anden lejlighed er den ny udgave af »De unges sangbog«.

Jeg har været umådelig glad for at kige i den. Der er de kendte gode sange fra før, og blandt de nye, der er kommen med, er netop de sange, som jeg personlig har haft mest hjælp og glæde af i de unge år og senere.

A. K.

†

Den 10. juli 1949 afgik distriktschef Marcus Søgaard ved døden på Skive sygehus efter en meget pinefuld og svær sygdom.

For os, men især for hans hustru og børn og nære familie, kom det som et knusende slag, da budskabet kom, at sygdommen var til døden. Vi stod uforstaaende. Dog alligevel, da Søgaard selv blev klar over, at det gik mod enden, og en dag sagde, at nu klarede han den ikke ret længe, og nu gjaldt det om at få gjort op med Gud, så forstod vi, at Gud kan også bruge svære lidelser for at få en sjæl bjerget.

Hvor underlige og uransagelige er ikke Guds veje. En ven og nabo blev indlagt på samme stue og blev det redskab, som Gud brugte, til ved samtale, bibellæsning og bøn at hjælpe Søgaard igennem den åndelige krise. Aldrig vil vi glemme denne tid. Hans hustrus sjælsstyrke, hans mors og søsters bønner, hans brødre og nærmeste families omsorg. Ja, alle stod om hans leje, trods afskedens bitre stund, med vemodig glæde, fordi døden havde mistet sin brod, og med forvisning om, at Marcus gik ind til en evig glæde.

Søgaard var en nobel og rettænkende person i al sin færd. En kollega sagde, da han tog afsked: »Jeg vil gerne have lov til at sige dig tak, tak fordi du altid var en god kammerat og aldrig brugte ufine metoder for selv at få fordel, tak for hjælpsomhed, tak for dit venlige smil, du er os forsikringsfolk et forbillede«, hertil svarede Søgaard stille, at dette ikke var så vel; men i dag, når man skal gøre regnskab, hjælper dette ikke, men kun den uforlydte nåde.

At Søgaard var afholdt, viste det store følge, som fulgte ham til det sidste hvilested. Og efter menneskelig målestok fortjente Søgaard fuldt ud alle de lovord, der blev talt ved mindesammenkomsten. Hans chef sagde bl. a.: Søgaard bliver ikke let at erstatte for os, det vil blive meget svært at finde en efterfølger. Søgaard viste

en nidkærhed og dygtighed som få, og hans venlige smil gjorde sit, og det er os uforståeligt, at han allerede skulle bort i sit livs bedste manddomskraft, hvor alt tydede på, at fremtiden ville blive lys og lykkelig. Han havde en kærlig hustru, to dejlige børn, økonomisk fremgang. Ja, så må vi nok sige: Herrens veje er ikke vore veje, og vore veje er ikke hans veje.

Vi vil aldrig glemme Søgaard.

For os, Søgaards venner, er savnet af en god kammerat stort; men vi ved dog, at det er for intet at regne mod det savn, hans nære pårørende må have, ikke mindst hans hustru og hans to dejlige børn, som må savne en god far. Men godt at vi må sige med digteren:

Mødes og skilles er livets gang,
skilles og mødes er håbets sang!

Og lad os forene os i et: »Ære være Søgaards minde!«

Skive, januar, 1950.

Svend Aage Nicolaisen Dahm.

E. s. Så er Marcus Søgaard død. Han var elev her i 34/35, og vi husker ham især for hans uopslidelige gode humør, — og så var han altid flink og ligefrem.

Vi takker hans familie, der har lånt os det smukke eftermæle, som en af hans venner har skrevet. Vi sender hans familie, især hans gamle mor og hans unge hustru, som nu læser til lærerinde, vor hjerteligste hilsen og udtrykker vor dybeste medfølelse. Men især takker vi Gud, som forbarmede sig i den 11. time. A.K.

HØJSKOLEPOST

En hjertelig tak

for de mange hilsener og gode ønsker, der fandt vej til os i Munke-Bjærgby skole til jul og nytår. De følte som et tilsvarende antal gode håndtryk fra gode venner. Sjældent har jeg så stærkt som i år haft lyst til at skrive igen til hver enkelt af jer, men det vil være næsten uoverkommeligt, og derfor denne fælles tak.

En brevskriver har vi dog særlig trang til at skrive til, men brevet var kun undertegnet »Astrid«. — Vi har haft flere elever af det navn, om De, Astrid, læser dette og gerne vil have et brev fra os i Deres vanskeligheder, saa skriv igen til os.

Hele familien kunne være sammen nogle dage i julen. Det var dejligt. Min kone har det atter som før, hun kom hjem fra sygehuset før jul, og vi fik en god julefest.

Med ønsket om et godt og velsignet nytår for gamle elever og gode venner sender hele familien hjertelig hilsen.

Eders hengivne

Dagmar og Laurits Kaag.

Møder

- 26/1 Aulum. Eftermiddag.
Landbrugsuge. A. K.
- 26/1 Tvis. Højskoleaften.
Lærer Linderoth og A. K.
- 29/1 Dybe. Vinterlejr
for KFUK. L. R.
- 31/1 Vorgod. A. K.
1/2 Heldum. L. R.
4/2 Hygum. L. R.
8/2 Handbjerg. A. K.
20/2 Ørnhøj. A. K.

Vandremappernes besøg

- 7/1 Budbringeren 48/49.

Kolding højskolekreds

Lørdag d. 25. februar taler lærer Axel Nielsen, H. u. H. på KFUM. (Emne: Danmark—Frankrig retur). Lysbilleder fra Frankrig, fælles kaffebord, auktion m. m., pakker modtages med tak.

Man bedes som sædvanlig tage højskolesangbog samt brød med.

Alle er velkommen!

P. u. v.
Tage Sanden.

Samlet til juletræsklipning i Frøstrup missionshus sender vi elevbladets læsere ønsket om et velsignet nytår.

En særlig hilsen til skolens lærerkæfter, »Folke-ting« og nuværende elever samt vore egne år- gange.

Karl Ejner Andersen 45—46, Olga Greger- sen 47, Verner Gregersen 48—49, Ragnhild Simonsen 49.

Adresseforandringer

Sommerskole

- 1948 Frk. Jenny Jeppesen, De gamles hjem, Hade- rup pr. Skive — J. J., V. Kirkested, Mejrup pr. Holstebro.
Frk. Ruth Hansen, Holmevej 97, Søborg — R. H., Hyrup Mark pr. Stouby.
- 1947 Frk. Inga Christensen, Floulev, Hvidbjerg — fru Inga Amby, Floulev, Hvidbjerg.
- 1946 Frk. Ida Ellegaard Jensen, Fousing, Struer — fru Ida Skov, Istedgade 37, Holstebro.
- 1943 Frk. Edel Juel Gade, Lyngs skole, Lyngs st. — fru Edel Christensen, Gl. Næstvedvej 5, Slagelse.
- 1942 Frk. Agnes Hansen, Nr. Bork — fru Agnes Olesen, Nr. Bork.
Frk. Astrid Poulsen, Hou pr. Thisted — fru Astrid Vandet, Nørregade 62, Thisted.
- 1941 Frk. Ellen Margrethe Sørensen, »Brørup- hus«, Hylke — frk. E. M. S., V. Højbjerg, Vestervig.
- 1936 Frk. Anna Nørgaard, Raaby gl. skole, Dal- byover — frk. A. N., c/o K. Kristensen, V. Jølby pr. Erslev, Mors.

Vinterhold

- 48/49 Erik Møller Madsen, Ø. Trabjerg, Gudum, Humlum — E. M. M., Vester Trabjerggaard, Gudum, Humlum.
Niels Ove Sørensen, Sødal Mark, Rødding, Viborg — N. O. S., Bausøgaard pr. Møldrup.
- 47/48 Marinus Jakobsen, Nørreallé, Vildbjerg — M. J., Isenvad by pr. Ikast.
Egon Jensen, Blæsbjerg, Nr. Nissum — E. J., Sdr. Skafsgaard, Nr. Nissum.
- 45/46 Ejnar Bitsch, Mammen, Bjerringbro — E. B., Asmildkloster landbrugsskole, Viborg.
- /43 Poul Børge Jensen, Sinding pr. Herning — P. B. J., c/o Marius Lauridsen, Sdr. Vejen pr. Studsgaard.
- 37/38 Harald Frydendahl Jensen, Hvitfeldtsgade 26, Skive — H. F. J., Ringparken 6a² tv., Skive.

Udgivet af

Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening
Redigeret af Forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER